

10 Δεκεμβρίου 2022

Το μαρτυρικό τέλος του Χρυσοστόμου Σμύρνης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αφιέρωματα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ολοκληρώθηκε το αφιέρωμα στον Άγιο εθνοϊερομάρτυρα Χρυσόστομο Μητροπολίτη Σμύρνης με το μαρτυρικό τέλος του, όπως το περιέγραψε στην ομιλία του ο ιδιαίτερος γραμματέας του, καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Λεωνίδας Φιλιππίδης.

Τα τρία τελευταία, λίγο προ του μαρτυρίου του, γράμματα, προς τους κορυφαίους της Ορθοδοξίας και του Γένους, που υπαγόρευσε στον Λεωνίδα Φιλιππίδη ο Άγιος Σμύρνης Χρυσόστομος, αποτελούν το κύκνειο άσμα του. Σε αυτά ανασκοπεί τους αγώνες και τις θυσίες της Εκκλησίας, καταλογίζει ευθύνες, απευθύνει αγωνιώδεις εκκλήσεις προς επείγοντα μέτρα, αδυνατώντας να πιστέψει ότι το παν χάθηκε. Και σημειώνει ο Λεωνίδας Φιλιππίδης:

«Είναι αι τελευταίαι αναλαμπαί ζωής από του θανασίμου σκότους της κολάσεως, η οποία μετ' ολίγον εκάλυψε τα πάντα. Και δεν απέμεινε ειμή η ηχώ των λόγων του Εθνοϊερομάρτυρος, διαιώνιον κήρυγμα ακαταβλήτου πίστεως και ζωντανών πάντοτε ελπίδων».

Ο Άγιος Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος καθώς και οι άλλοι αρχιερείς και ιερείς, ήσαν οι ποιμένες που θυσιάστηκαν για και με το ποίμνιό τους. Όλοι τους γνώριζαν τι τους περίμενε και όμως ενήργησαν ως γνήσιοι ποιμένες και όχι ως μισθωτοί του ποιμνίου, όπως ο Κύριος εξηγεί: « Ο καλός ποιμένας θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των προβάτων του, αντίθετα από τον μισθωτό, που δεν τον νοιάζει τι θα απογίνουν... Ο μισθωτός, βλέποντας το λύκο να έρχεται αφήνει τα πρόβατα και φεύγει. Έτσι ο λύκος τα αρπάζει και τα διασκορπίζει». (Ιωάν. ι' 11-15).

Ο Λεωνίδας Φιλιππίδης μαρτυρεί ότι ο εθνοϊερομάρτυρας Μητροπολίτης γνώριζε τι τον ανέμενε, φιλόανθρωποι δε παράγοντες παρέσχον εις αυτόν τα μέσα φυγής και σωτηρίας. Εν τούτοις, όπως σημειώνει, « απέκρουσε αυτά, εν όψει και επιγνώσει της προσεγγιζούσης υπερτάτης θυσίας». Και συνεχίζει: «Μέχρι τελευταίας

στιγμής όρθιος και ακλόνητος ηγωνίζετο επί των επάλξεων εν μέσω του ποιμνίου του». Οι τελευταίοι του λόγοι προς τους προτρέποντας αυτόν να φύγει ήσαν, όπως τους διέσωσε ο Φιλιππίδης:

«Όχι! Παράδοσις του Έθνους και της Εκκλησίας μας δεν είναι η φυγή εν όψει κινδύνου, αλλ' ο αγών μέχρις εσχάτων και η θυσία. Εάν μεν ο εχθρός φεισθή του ποιμνίου μου, ποίος θα το περιθάλη; Εάν δε τούτο σφαγή, πώς ημπορώ εγώ να επιζήσω; Είτε το εν συμβή είτε το άλλο, η θέσις μου είναι εδώ, μαζί με το ποιμνιόν μου».

Πριν από εξήντα χρόνια δεν είχε ακόμη διακηρυχθεί η αγιότητα του Χρυσοστόμου Σμύρνης. Το Πανεπιστήμιο των Αθηνών, «συνεχίζον την εθνικήν αυτού παράδοσιν» στις 13 Νοεμβρίου 1962, ημέρα των ονομαστηρίων του, τίμησε τη θυσία Του. Ο τότε Πρύτανης Νικόλαος Χωραφάς στην εισαγωγική της εκδήλωσης ομιλία του τόνισε πως δικαιολογημένα δύο θυσίες Αρχιερέων δεν θα λησμονηθούν ποτέ: Το σχοινί του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε΄, το 1821, και η θυσία του Σμύρνης Χρυσοστόμου, το 1922, ο οποίος κατά την τραγική στιγμή της εκριζώσεως του Μικρασιατικού Ελληνισμού «έπεσεν επί των επάλξεων ως αληθής Έλλην και ως αληθής Ποιμενάρχης».-

Πηγή: antibaro.gr